

Verhalen om over na te denken

Hazrat Musleh Maud^{ra}

Verhalen om over na te denken
(Nederlandse vertaling van *Points to ponder*)
Vertaald door: Uzair Irfan

Eerste Nederlandse uitgave gepubliceerd in 2017

© Majlis Khuddamul-Ahmadiyya Nederland

Gepubliceerd door:
Afdeling Taleem
Majlis Khuddamul-Ahmadiyya Nederland
Mobarak Moskee
Oostduinlaan 79
2596 JJ Den Haag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, met inbegrip van fotokopieën, opnamen of enig gegevensbestand, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de Uitgever.

Inhoud

Voorwoord.....	5
Delhi is Nog Ver Weg.....	6
Eer.....	7
Het Debat.....	7
De Wens van de Oude Vrouw.....	9
Een Klop op de Deur.....	10
Moed.....	12
Het Gewaad van Eer.....	14
De Poortwachter.....	16
De Dood van een Big.....	19
Pijn van de Geliefden.....	20
Ied.....	21
Het Geschenk.....	23
Opoffering.....	24
Roem.....	26

De Gedragen Hoed.....	27
De Prins	29
De Viool	31
Het Vasten.....	32
Duitse Preek.....	33
De Nietsnutten	34
De Slijpschijf	35
Wijsheid	38

In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.

Voorwoord

De Heilige Profeet Mohammed^{sa} heeft ons een goudenprincipe onderwezen in ons speurtocht naar kennis: *‘Woorden van wijsheid zijn het verloren eigendom van de gelovige: hij heeft daar het grootste recht op, waar hij het ook vind’.*

Woorden van wijsheid kunnen ook gevonden worden in verhalen. De Beloofde Messias^{as} en Zijn Khulafa (moge Allah hen zegenen) hebben in hun preken en geschriften ook doormiddel van leerzame verhalen belangrijke levenslessen onderwezen. Majlis Khuddamul-Ahmadiyya Nederland heeft de Engelstalige versie van *Points to ponder* gebruikt om enkele geselecteerde verhalen beschikbaar te stellen in het Nederlands voor onze jongeren. Deze verhalen zijn aangehaald door Hazrat Musleh Maud^{ra} tijdens zijn preken en zijn een schatkist aan kennis. Het is mijn intense gebed dat dit boek een bron van inspiratie zal zijn voor de lezer.

Als laatste wil ik mijn dank uiten aan de heer Uzair Irfan, die dit boek heeft vertaald. Mijn dank gaat ook uit naar alle leden die de totstandkoming van deze uitgave mogelijk hebben gemaakt. Ik wens de lezer tenslotte veel zegeningen toe met het lezen van dit boek.

Atta-ul-Qayyum Arif
Sadr Majlis Khuddamul-Ahmadiyya Nederland
Den Haag
Mei 2017

Delhi is Nog Ver Weg

Koningen doen er niet toe voor hen die God hebben gevonden, Profeten zijn echter van een ander niveau, want zelfs hun slaven en dienaren bereiken een zodanig hoge status, dat ten aanzien van hen de koningen insignificant worden.

Nizāmud-Dīn Auliya was een heiligman uit Delhi. Hij was een wijsgeer en verspreidde verlichting door heel India. In die tijd was het een koning van de Tughlaq dynastie die regeerde. Nizāmud-Dīn Auliya deed iets wat de koning niet beviel. De koning wilde net op reis gaan. De koning zei toen dat hij Nizāmud-Dīn Auliya zou straffen zodra hij terug was van zijn reis.

De volgelingen van Nizāmud-Dīn Auliya waren bezorgd toen ze dit hoorden en werden angstiger toen ze hoorden dat de koning onderweg terug was naar Delhi. De volgelingen stelden voor om een compromis te sluiten voordat de koning zou arriveren in Delhi. Nizāmud-Dīn Auliya antwoordde: ‘Alles is in handen van God. Ik kan niet veel doen. God zal handelen zoals Hij juist acht.’ De koning naderde Delhi en de volgelingen maakten zich nu echt zorgen. Ze zeiden tegen Nizāmud-Dīn Auliya dat de koning er bijna was. Hij antwoordde hierop: ‘Jullie moeten je geen zorgen maken, Delhi is nog ver weg.’

De zon kwam op en de volgelingen maakten zich ernstige zorgen over de toorn van de koning zodra hij Delhi zou binnenkomen, maar plotseling kwam er nieuws dat de koning was overleden bij een ongeluk. Dus niet de koning, maar zijn lijk arriveerde in de stad.

Derhalve weegt het koningschap niet op aan de liefde van Allah. Alleen zij die een relatie onderhouden met de Almachtige, vinden geluk.

Eer

Ik herinner me dat we vroeger een standbeeld hadden, gemaakt van klei, waar we op klommen om te spelen. We moesten de trap nemen die vlakbij het huis stond van wijlen Mirza Sultan Ahmad. Mijn tante, die later Ahmadi werd, zei altijd: *'Jeho jeyā kāñ, obo je'ē koko.'* Dit is een gezegde in het Punjabi, een taal die ik niet verstond als kind zijnde. Mijn moeder sprak Urdu en verstond ook Punjabi. Ik vroeg aan haar wat dit gezegde betekende. Ze zei: 'Het betekent dat de baby kraai net als de kraai is. Jouw vader is hier de kraai en jij bent de baby kraai.'

Er kwam ook een tijd toen dezelfde tante mij behandelde met groot respect, toen ik bij haar op bezoek ging. Ze legde een kussen voor mij neer om op te gaan zitten. Haar handelingen waren uit eerbied. Toen ik tegen haar zei dat ze zich niet te veel moest inspannen vanwege haar hoge leeftijd, antwoordde ze: 'Jij bent mijn wijsgeer.'

Kijkend naar deze gebeurtenissen, dienen wij ons te realiseren dat als God de wereld wil veranderen, Hij zelf een transformatie teweegbrengt. Breng daarom een verandering in uzelf zodat u de geliefde van God wordt en in de cirkel van God terecht komt.

Het Debat

Hazrat Hakim Maulana Noor-ud-Din^{ra} zei altijd dat hij een leraar had genaamd Maulwi Rahmatullah, die op latere leeftijd naar Medina verhuisde. Maulwi Rahmatullah was erg vroom en zeer toegewijd, maar bezat geen kennis van het christendom.

Op een dag zou hij debatteren met een aantal christenen. Zijn tegenstander was intellectueel met uitgebreide kennis en Maulwi Rahmatullah zelf kende alleen de Heilige Koran en de Hadith. Hoe wijs en intelligent hij ook was, zei hij toch: ‘Als ik beredeneer vanuit de Koran en Hadith, zal mijn tegenstander zeggen dat hij hier niet in gelooft. Mijn argumenten en onderbouwingen moeten ook aanvaardbaar zijn voor mijn tegenstander, maar ik heb niets.’

Hij zei uiteindelijk: ‘Waarom zou ik hulp zoeken bij mensen in plaats van bij God? Laten we bidden tot God, aangezien we niet veel keuze hebben.’ Hij begon toen te bidden.

Omstreeks 11 uur in de avond, klopte er iemand aan de deur. Maulwi Rahmatullah deed de deur open waarna een man in een gewaad binnenkwam. Meteen na binnenkomst zei de man: ‘U debatteert morgen met de priester. Ik ben ook een priester, maar ik ben een priester die gelooft in de eenheid van God. Ik ben het volkomen eens met u. Daarom wil ik dat u een aantal referenties noteert, want het is heel goed mogelijk dat u nog niet bekend bent daarmee.’ Hierop begon de mysterieuze priester de verwijzingen te dicteren.

De volgende dag, toen het debat plaatsvond, stond de opponent van Maulwi Rahmatullah versteld. Niet alleen reciteerde Maulwi Rahmatullah Griekse en Hebreeuwse boeken, maar hij presenteerde ook Engelse extracten. Hij citeerde de eenheid van God uit de Bijbel.

Maulwi Rahmatullah debatteerde uitstekend en was de overduidelijke winnaar van het debat. Dezelfde vreemdeling die eerder was langs geweest, kwam vanaf dat moment iedere avond langs en dicteerde diverse citaten aan Maulwi Rah-

matullah en hij presenteerde ze de volgende dag tijdens een debat.

Als een persoon vastberaden is een goede daad te verrichten, beweegt Allah zelf de harten van de mensen, waarop mensen vanzelf hun steun en hulp aanbieden.

De Wens van de Oude Vrouw

De Heilige Koran is de grootste rijkdom. Hoe kan een ware moslim zijn huis een thuis beschouwen zonder deze rijkdom?

Hazrat Hakim Maulana Noor-ud-Din^{ra} vertelde over een oude vrome vrouw, die hij van tijd tot tijd bezocht. Hij zei een keer tegen haar: ‘Lieve oude vrouw, vertel me als u iets nodig hebt en ik zal het voor u halen.’ De vrouw antwoordde: ‘Nee, kind. Ik ben van alles voorzien. Ik heb niets nodig.’ Hazrat Hakim Maulana Noor-ud-Din^{ra} drong aan. “Er moet toch wel iets zijn dat u nodig hebt?” Maar de oude vrouw antwoordde wederom dat ze erg comfortabel was thuis en dat ze van alle gemakken was voorzien.

Uiteindelijk lichtte ze haar antwoord toe. ‘We zijn met z’n tweeën, moeder en zoon. Allah geeft ons iedere dag twee sneetjes brood; een voor mij en een voor mijn zoon. We hebben een bed en daar slapen we samen op, omdat we maar één dekbed hebben. Als een van ons het koud krijgt, wisselen we van zijde.’

Hazrat Hakim Maulana Noor-ud-Din^{ra} stond erop dat de oude vrouw antwoord gaf. Uiteindelijk zei ze: ‘Door mijn hoge leeftijd, zijn mijn ogen verslechterd. Ik kan de Heilige Koran niet goed meer lezen omdat de tekst zo klein is geschreven. Als u mij iets wil geven, geef me dan een

exemplaar van de Heilige Koran dat iets groter is geschreven, zodat ik het makkelijker kan lezen.’

Voor een gelovige is de Heilige Koran de allergrootste gunst!

Een Klop op de Deur

Een ware vriend is hij die – wanneer nodig – alles opoffert voor zijn vrienden en geliefden. Denk eens aan een geliefde en een vriend die niet alleen dat is, maar ook de Schepper, Meester en Heerser is.

Er was eens een jongeman die de gewoonte had het geld van zijn vader te verkwisten aan zijn vrienden. Hij verspilde continu geld aan hen. Zijn vader zei is een keer: ‘Dit zijn jongens die je een vleidend gevoel geven, maar zij houden niet werkelijk van je. Verspil je rijkdom niet aan hen!’ De jongeman reageerde laconiek en negeerde het advies van zijn vader. ‘Het zijn wel mijn ware vrienden’, zei hij.

Op een dag vroeg de vader retorisch: ‘Hoe kan het dat jij in een korte tijd zoveel vrienden hebt gemaakt, terwijl ik maar één goede vriend heb? Hoe is het dat jij altijd zo een grote groep vrienden bij je hebt?’ De jongeman negeerde het advies van zijn vader.

Na een geruime tijd zei de vader: ‘Als je mij niet gelooft, stel je vrienden dan op proef. Alleen dan kom je te weten hoeveel “echte” vrienden je hebt.’ ‘Hoe?’, vroeg de zoon. De vader legde het plan als volgt uit. ‘Ga naar je vrienden toe, naar iedere vriend afzonderlijk. Zeg hen dat je vader je uit huis heeft gezet en de toegang tot zijn fortuin heeft ontzegd. Vraag vervolgens of ze je wat geld kunnen lenen voor een slaapplek en voor voedsel.’

Toen de jongeman de volgende dag naar zijn vrienden ging om te doen wat zijn vader hem had gezegd, stuurde één van zijn vrienden een bericht dat hij ziek was en hem niet kon ontmoeten. De andere vrienden gaven aan geen geld te hebben omdat ze het ‘toevallig’ aan een ander hadden uitgeleend.

De jongeman keerde met lege handen terug naar zijn vader en zodoende bleek dat zijn vader al die tijd gelijk had. De vader beval zijn zoon om mee te gaan naar het bos, opdat hij daar zijn vriend kon laten zien aan zijn zoon.

Aangekomen in het bos, klopte de vader aan bij een hut. Van binnen vroeg iemand wie er aan de deur was. De vader zei zijn naam en van binnen de hut klonk een bevestiging. Hierna viel er een stilte die ongeveer een half uur duurde. De zoon werd sceptisch en zei tegen zijn vader: ‘Uw vriend is net als mijn vrienden.’ De vader antwoordde: ‘Wacht maar af, mijn zoon. Gauw zal je merken waarom het zo lang duurt voordat hij naar buiten komt.’

Een paar minuten later kwam de vriend naar buiten met zijn vrouw. Hij had een zwaard in zijn ene hand en met de andere hand hield hij de hand van zijn vrouw vast. Hij zei: ‘Het spijt me, vriend. Je bent op zo een laat tijdstip op bezoek, vanaf het moment dat je op de deur klopte, ben ik enigszins vertraagd. Ik ging er namelijk van uit dat je in nood verkeerde, aangezien je mij op dit tijdstip bezoekt. Ik dacht dat je hulp nodig had, daarom heb ik mijn zwaard gepakt. Toen bedacht ik me dat zelfs miljonairs in geldnood kunnen verkeren. Hierop heb ik ongeveer 500 dollar bij elkaar gezocht in losgeld. Toen bedacht ik me dat je echtgenote wellicht ziek kan zijn en zorg nodig heeft, daarom heb ik

mijn vrouw wakker gemaakt. Al deze middelen staan tot je beschikking. Vertel me, wat heb je nodig?’

De vader wendde zich tot zijn zoon en zei: ‘Dit zijn echte vrienden!’

Dit voorbeeld leert ons een belangrijke les. Als een vriend van de gewone man zo is, hoe zou dan een vriend van God moeten zijn?

Moed

Ik geniet altijd van dit verhaal.

Dit verhaal gaat over de tijd wanneer de Turken en de Grieken oorlog voerden. De Grieken hadden een stevig kasteel op een berg. De Europeanen gingen ervan uit dat de Turken het kasteel niet gemakkelijk kunnen veroveren en dat in de tijd dat de Turken dit proberen, de Europeanen ondertussen vrede zullen stichten.

Hoewel de Turkse generaals veelal avonturiers waren, was er ook een generaal die een grote patriot was en zijn liefde voor het vaderland hoog in het vaandel had staan. Hij zocht een groepje soldaten bij elkaar en sprak hen toe. Hij overtuigde hen van het belang van eervol sterven. Hierna viel het groepje aan met alle kracht die het had.

De Turken stonden aan de voet van de berg en moesten dus de berg beklimmen, aangezien hun vijand zich ophield aan de top. De vijand kon gemakkelijk schade toebrengen aan de Turken, maar andersom ging dit niet op. De Turken probeerden meermaals de berg te beklimmen, maar faalden hierin. Plotseling werd de Turkse generaal geraakt door een kogel en viel neer. De vijand juichte en dacht dat de Turken

waren verslagen. Maar in het echt was de gewonde generaal een teken van de Turkse overwinning.

Toen de generaal neerviel, wilden zijn mensen hem meenemen naar een afgelegen plek om daar zijn wond te verzorgen. Hij hield van zijn mensen en vice versa. De generaal zei tegen zijn mensen: 'Raak me niet aan! Als jullie van mij houden, maak dan mijn graf hier in dit fort. Als dit niet mogelijk is, laat dan mijn lichaam hier achter zodat kraaien en honden het verslinden.' Dit maakte zijn mensen ambitieus en ze gingen op het kasteel van de vijand af. Ze riepen 'Allah is groot!', vielen het kasteel aan en slaagden erin het te veroveren. De Europeanen stonden versteld toen ze hoorden dat de Turken een Griekse fort hadden veroverd.

Zo is er nog een verhaal, dat gaat over een Engelse vrouw. Het verhaal gaat dat een adelaar het kind van de vrouw had meegenomen naar de top van de berg. De vrouw ging de adelaar achterna, beklom de berg en pakte haar kind terug uit het nest.

Toen ze haar kind eenmaal in haar armen had, besepte ze dat ze niet meer naar beneden kon. Met veel moeite konden omstanders haar van de berg af krijgen. Ze vroegen haar hoe ze de berg had beklommen. Ze antwoordde: 'Ik weet niet hoe ik het heb gedaan. Ik weet alleen dat mijn kind was meegenomen en ik hem terug moest halen, ongeacht de gevolgen.' De vrouw heeft dus gedaan wat een sterk leger niet kon doen.

Zou je niet meer liefde en aanzien moeten hebben voor het geloof in God dan een vrouw heeft voor haar kind en de liefde van het Turkse leger

voor haar generaal? Zou je kunnen stilzitten terwijl vijanden beledigingen roepen jegens God, Zijn boodschapper en de Islam?

Het Gewaad van Eer

Shibli was een groot heiligman. Hij kwam uit een welvarende familie en was een gouverneur onder de koning van Bagdad. Hij kwam naar de hoofdstad voor overleg met betrekking tot een aantal kwesties die speelden. Gedurende dezelfde dagen was een commandant gezonden naar een vijand die reeds vele legers had verslagen. De commandant versloeg de vijand en won de verloren gebieden terug voor zijn land.

Bij zijn terugkomst, kreeg de commandant een welkomstfeest in Bagdad. De koning riep een bijzondere commissie bijeen om de commandant te belonen. De koning stelde voor dat aan de commandant een gewaad van eer moest worden geschonken ter erkenning van zijn diensten. Op de terugweg kreeg de commandant helaas een loopneus. Hij begon ziek te worden en hij had zijn zakdoek ook niet bij zich. Na de schenking van de mantel, was het traditie dat hij de volgende woorden zou uitspreken: 'Ik ben u dankbaar dat u mij genade en vrijgevigheid hebt getoond, en mijn generaties zullen u dienen, dankzij deze vier lappen doek.' Terwijl de commandant zich klaar maakte voor zijn toespraak, moest hij plotseling niezen en kreeg hij een loopneus. Als hij had gesproken met een loopneus, zou hij zijn gedood.

Hij zocht in alle chaos naar zijn zakdoek, maar kon deze niet vinden. Hierop veegde hij stiekem zijn neus af aan het gewaad. Hij dacht dit stiekem te doen, maar het voorval werd helaas opgemerkt door de koning. De koning riep: 'Neem het gewaad terug! Hij heeft het gewaad vernederd. Hij heeft zijn neus gesnoten in het gewaad.' Terwijl de koning dit zei,

begon Shibli te huilen. De koning vroeg: 'Waarom huilt u? Ik ben boos op de commandant, niet op u.' Shibli stond op en zei: 'Mijn Koning, ik dien bij dezen mijn ontslag in.' De koning was zeer verrast en vroeg aan Shibli waarom hij zo opeens zijn ontslag vroeg.

In tranen zei Shibli het volgende. 'Deze commandant werd twee jaar geleden uitgezonden. Hij moest vechten tegen een vijand van wie menig generaals hadden verloren. Hij werd gestuurd naar een gebied dat niet heroverd kon worden. Hij bleef twee jaar lang weg. Hij vocht in bossen en op bergen. Hij vocht continu. Hij stierf iedere dag, iedere ochtend en iedere avond. Zijn vrouw werd iedere ochtend wakker, niet wetend of ze een weduwe was geworden. Zijn kinderen werden iedere ochtend wakker, niet wetend of ze wees waren geworden. Na veel te hebben opgeofferd, heeft hij het land heroverd en teruggebracht onder uw heerschappij. Als dank gaf u de commandant slechts een lap kleding, zonder enige waarde. Alleen omdat hij zijn neus heeft gesnoten in het gewaad, bent u zo boos op hem geworden. Wat moet ik zeggen tegen mijn God, die mij dit lichaam heeft gegeven... een lichaam dat niet kan worden gegeven door een koning?'

Hierna stormde Shibli weg. Hij was zo een meedogenloos en genadeloos persoon, dat wanneer hij naar de moskee ging om berouw te tonen, niemand hem in de moskee wilde hebben. Shibli ging langs alle plaatsen waarvan hij dacht dat zijn berouw zou worden geaccepteerd, maar er was niemand die dat wilde doen. Uiteindelijk kwam hij bij Junaid Baghdadi terecht en vertelde hem wat zijn intenties waren. Shibli vroeg of zijn berouw kon worden geaccepteerd en Junaid antwoordde bevestigend. 'Wel met een voorwaarde. Eerst moet u akkoord gaan met deze voorwaarde', zei Junaid. Shibli had

zich bereid getoond om akkoord te gaan met iedere gestelde voorwaarde. Junaid gaf aan dat Shibli diende terug te keren naar zijn stad. Hij moest aankloppen bij iedere woning en aldaar om vergiffenis vragen.

Shibli keerde onmiddellijk terug naar de stad waar hij gouverneur was en ging langs iedere woning. Hij herhaalde iedere keer de volgende zinnen: 'Ik ben Shibli en ik was gouverneur in deze stad. Ik heb fouten gemaakt en jegens u onrechtmatig gehandeld. Ik vraag om uw vergiffenis.' De inwoners van de stad vergaven hem. Het gerucht deed al snel de ronde dat de gouverneur, die bekend stond om zijn meedogenloosheid, alle huizen langsging om vergiffenis te vragen. Dit werd zeer op prijs gesteld door de inwoners van de stad.

Kortom: Shibli vroeg vergiffenis aan de hele stad en keerde terug naar Junaid, waar hij ook werd vergeven. Hij werd een leerling van Junaid en wordt tegenwoordig beschouwd als een van de grootste heiligen van de Islam.

De Poortwachter

Tolstoj was een grote schrijver uit Rusland. Hij had de sleutelrol in het propageren van Bolsjewisme na Lenin en Marx. Zijn werk is vertaald naar de meest gesproken talen in de wereld.

Zeven of acht generaties terug, was een van zijn grootvaders de poortwachter in de regeerperiode van Koning Peter. Op een dag was de koning bezig met iets belangrijks. Hij maakte een plan waardoor zijn volk erop vooruit zou gaan. Hij beval Tolstoj om niemand binnen te laten. De koning was bang dat hij zou worden afgeleid en het plan niet zou kunnen voltooien.

Zodra de koning was vertrokken, kwam er een prins die toegang wilde tot het kasteel. Tolstoj spreidde zijn armen en zei dat niemand naar binnen mocht op last van de koning. Toentertijd werd de wet in Rusland niet adequaat gehandhaafd. Vorsten, hertogen en leden van de koninklijke familie hadden veel meer rechten dan de gewone man. Volgens traditie kon niemand de prins dwingen om buiten het kasteel te blijven.

De prins vroeg aan Tolstoj of hij wist wie hij was. De poortwachter antwoordde: 'Natuurlijk, u bent de hertog.' De prins vroeg aan de poortwachter of hij bewust was van het feit dat een hertog het kasteel in kan gaan wanneer hij dat zelf wil. De poortwachter antwoordde wederom bevestigend. De prins deed een paar stappen naar voren maar werd gestopt door de poortwachter, die zei dat niemand naar binnen mocht op last van de koning. De prins werd boos en begon de poortwachter te slaan met een zweep. Hij hoopte dat de poortwachter hem nu zou binnenlaten, maar tevergeefs. De prins begon weer te slaan. Tolstoj bleef bescheiden en deed niks om de zweepslagen te stoppen. Weer trachtte de prins het kasteel binnen te stappen en weer werd hij tegengehouden door de poortwachter. Ondertussen had de koning vernomen dat er enige commotie was ontstaan en ging even kijken wat er aan de hand was. Toen de koning zag dat Tolstoj werd geslagen, riep hij hem naar binnen.

Toen Tolstoj naar binnen ging, liep de prins woedend achter hem aan en kwamen ze aan bij de koning. De prins zei woedend dat hij was beledigd door de poortwachter. Toen de koning vroeg wat er was gebeurd, zei de prins dat hij naar binnen wilde maar werd gestopt door de poortwachter. De koning deed alsof hij niet wist wat er aan de hand was en

vroeg aan Tolstoj waarom hij de prins niet had binnen gelaten. Tolstoj antwoordde dat u (de koning) had bevolen niemand binnen te laten. De koning richtte zich tot de prins en vroeg aan hem of Tolstoj duidelijk had gemaakt dat niemand naar binnen mocht op last van de koning. De prins antwoordde bevestigend maar zei ook dat niemand hem de toegang tot het kasteel kon weigeren.

De koning zei: ‘Ik weet alleen dat een koning een prins de toegang tot het kasteel kan ontzeggen. Ondanks dat jij een prins bent, heb je geen aanzien voor de wet terwijl de poortwachter de wet heeft gerespecteerd en in acht genomen. Ondanks dat de poortwachter had aangegeven dat het bevel rechtstreeks van mij kwam, heb jij hem geslagen. Jouw straf is nu dat jij evenveel zweepslagen moet ondergaan als die jij hebt toegebracht aan de poortwachter.’

De koning beval Tolstoj om de prins te slaan met de zweep. De prins zei dat conform Russisch recht een burger niet een soldaat mag slaan en dat hij een soldaat was. De koning zei: ‘Kapitein Tolstoj, ik beveel u om deze man te slaan!’ De prins zei: ‘Ik ben generaal van de Tsaar en een generaal mag niet worden geslagen door een niet-generaal.’ De koning zei: ‘Generaal Tolstoj, ik beveel u om deze man te slaan!’ Hierna refereerde de prins aan de Russische grondwet waarin stond dat een vorst niet kon worden geslagen door een burger. De koning zei: ‘Graaf Tolstoj, sta op en sla deze prins!’

In het kader van de rechtvaardigheid maakte de koning van Tolstoj een graaf, terwijl hij eerst een simpele poortwachter was... alleen zodat Tolstoj de prins kon straffen.

De Dood van een Big

Een persoon kan zich vaak niet inleven in de gevoelens van een ander. Als iemands kip doodgaat, zijn mensen vaak erger geschokt dan als andermans kind sterft. Vaak kopiëren mensen de pijn van een ander om sympathieker over te komen, maar ze lijden niet dezelfde pijn. Als men iemand ziet die pijn lijdt, wordt vaak heel oppervlakkig gezegd dat ze het erg vinden terwijl ze in hun hart niet meelevend met die persoon. Echter, als zij zelf iets kwijtraken, hoe klein ook, kunnen ze niet leven met het verlies.

Het verhaal gaat dat er een schoonmaakster werkte in het huis van de koning. Op een dag liep ze naar buiten, leunde tegen de gevel en begon te huilen. Ze hilde zodanig hard dat de poortwachters het gehuil hoorden en dachten dat iemand in de koninklijke familie was gestorven. Ze kwamen naast de schoonmaakster zitten en begonnen ook te huilen om te laten zien dat ze niet ongevoelig waren.

De poortwachters werden opgemerkt door voorbijgangers en ook deze mensen begonnen te huilen. Dit resulteerde in een domino-effect dat uiteindelijk de rechtbank had bereikt. Medewerkers van het gerecht hadden kledingvoorschriften waarin stond dat mocht er een overlijdensgeval zijn in het koningshuis, ze zwartgekleed naar het huis moesten komen. De ambtenaren haastten zich naar huis en trokken zwarte kleren aan. Toen ze klaar waren, vertrokken ze richting het huis van de koning en gingen aldaar tegen de muur zitten. Ze zaten met een zakdoek voor hun ogen zodat het leek dat ze huilden.

De minister-president besloot het voorval verstandiger aan te pakken. Hij ging zonder zwarte kleding naar de rechtbank en vroeg aan de persoon die naast hem zat wat er aan de

hand was. Deze persoon gaf aan onwetend te zijn en verwees de minister-president naar de volgende persoon. Deze persoon wist het ook niet. Aangekomen bij de derde persoon, kreeg de minister-president te horen dat deze persoon zwarte kleding had aangetrokken omdat de rest dit ook deed en naar de rechtbank was gekomen om te rouwen. Deze persoon ging er namelijk van uit dat iemand was overleden in het huis van de koning. De minister-president werd hier niet veel wijzer van en bleef zijn vraag herhalen aan de mensen tot hij uiteindelijk bij de poortwachters en de schoonmaakster terecht kwam.

Omdat de poortwachters ook niet echt wisten wat er aan de hand was, riepen ze de schoonmaakster en vroegen haar waarom ze aan het huilen was. Ze zei: 'In het kasteel is alles goed. Ik heb een biggetje dat vanochtend is gestorven. Dit gebeurde tijdens mijn dienst en dus hield ik mijn verdriet verborgen. Zodra mijn dienst voorbij was, ben ik het kasteel uitgerend en heb ik mijn tranen de vrije loop gelaten.'

Het verdriet van de vrouw was oprecht. Het biggetje was van haar en ze voelde zich oprecht verdrietig om zijn dood. De tranen van de poortwachters en de ambtenaren waren echter oppervlakkig, omdat ze geen relatie hadden met het koningshuis.

Pijn van de Geliefden

Ik ben altijd verbaasd. Ik vraag me altijd af hoe God liefde voor mij aan de mensen heeft gegeven.

Als ik op reis ga en als ik te paard ben, heb ik altijd een jongeman die naast het paard loopt voor mijn beveiliging. Als ik van het paard afstapte, begon hij mijn voeten te masseren. 'U zult wel moe zijn, uwe Heiligheid', zei hij. Ik

realiseerde me dat het niet tot hem doordrong dat ik op een paard zat en hij aan het lopen was, hij zou juist uitgeput moeten zijn. Zijn liefde voor mij deed hem dit niet beseffen. Ondanks dat ik aangaf niet moe te zijn, masseerde hij mijn voeten. ‘Laat ik mezelf nuttig maken door u te dienen, uwe Heiligheid’, zei hij.

Ware liefde zorgt ervoor dat men de eigen problemen vergeet en zich alleen maar gaat bekommeren om zijn geliefde.

Ongelovigen hadden een metgezel van de Heilige Profeet^{sa} gevangengenomen door bedrog. De metgezel had een Mekkaan vermoord en werd daarom overgedragen aan het volk van Mekka. Het volk wilde de metgezel vermoorden ter vergelding. Hij werd enige tijd afgezonderd vastgehouden en na een aantal dagen besloten ze om hem te vermoorden.

Toen het tijd was om de metgezel te vermoorden, zagen de Mekkanen dat hij helemaal niet bang was. Ze vroegen hem of hij liever niet zou zien dat Mohammed^{sa} in zijn plaats zou sterven. De metgezel antwoordde ontkennend. Hij gaf aan dat hij niet eens wilde dat de Heilige Profeet^{sa} zou worden gestoken door een doorn in de straten van Medina.

We zien dus dat de metgezel zijn eigen pijn even vergat, maar door zijn liefde voor de Heilige Profeet^{sa} kon hij zelfs de gedachte dat de Heilige Profeet^{sa} pijn zou lijden, niet aan.

Ied

De Almachtige God heeft ons bevolen om te eten op Ied en de Heilige Profeet^{sa} heeft mensen die vasten op Ied, gelijkgesteld met Satan. Ied is namelijk de dag waarop God tegen Zijn dienaar zegt: ‘Eet en drink voor Mij vandaag!’ Eten op deze dag is derhalve onderdeel van het

geloof. Hoe mooi is dit geloof, waarin simpel genot wordt omgezet in aanbidding?

Een profeet van het Hindoeïsme heeft een soortgelijke uitspraak gedaan, waardoor een misverstand ontstond onder de Hindoe priesters. De Islam geeft een gedetailleerde uitleg hieromtrent, maar de oudere religies waren afhankelijk van aamwizingen. Het voeden van een Brahman wordt als een zegening gezien door hindoes.

Gedurende de dagen van Sharadh, een festival waarbij Hindoes eten geven aan hun priesters, worden de priesters goed gevoed. Als een priester meer eet dan gewoonlijk, wordt hij hiervoor beloond. Het begint met een rupee voor iedere laddu (een soort toetje), hierna stijgt het bedrag naar twee en soms wel drie rupees voor iedere laddu. De priesters beginnen vaak maanden van tevoren met oefenen, dat wil zeggen dat ze veel gaan eten in de maanden voor Sharadh. Een familie waarin veel sterftegevallen voorkomen wegens te veel eten, worden meer gerespecteerd.

Dit verhaal gaat over een Brahmaanse vrouw die tegen haar schoondochter zei: 'Je echtgenoot en schoonvader zullen spoedig terugkeren van Sharadh. Ze zullen niet kunnen zitten, maak hun bed opdat zij direct bij thuiskomst kunnen liggen.'

De schoondochter bad: 'O God, breng ellende naar mijn vader opdat hij mij heeft vernederd!' De vrouw poogde haar schoondochter tot bedaren te brengen en uit te zoeken waarom ze zo aan het huilen was. De vrouw vroeg aan haar schoondochter wat ze had gedaan om haar zo van streek te maken, maar er kwam geen antwoord. Ze bleef maar huilen en de burens kwamen ook kijken wat er aan de hand was.

Na gesmeek van haar schoonmoeder en de buren zei ze: 'Mijn lot is vernietigd! Ik ben getrouwd in een familie waarvan de mensen rustig naar huis lopen nadat ze zich hebben volgepropt tijdens Sharadh, terwijl mijn mensen niet eens kunnen lopen nadat zij gegeten hebben en op een veldbed gedragen moeten worden.'

Ondanks dat Sharadh is verlaagd naar het niveau dat mensen zich volproppen met eten, komt dit festival uit dezelfde hoek als Ied. Het doel van Ied en Sharadh was ooit hetzelfde, maar door verkeerde interpretaties is dit festival veranderd in een vreemde traditie. Het was immers God die zei dat u moet eten op deze dag. 'Eet voor God!', werd er gezegd. Echter, de mullab's hebben de betekenis van Ied verpest. Tegenwoordig eten mensen zich net niet dood. Ze eten zoveel dat ze in sommige gevallen maag- en darmklachten ontwikkelen. Ook zo hebben de Hindoe priesters de ware betekenis van Sharadh verkeerd begrepen.

Het Geschenk

God weet hoe Hij voor Zijn mensen moet zorgen. Sommige mensen haalt Hij naar Zich toe over een pad vol met doorns en andere mensen lopen over bloemen. Als God iemand middels vasten Zijn nabijheid wilt schenken, dan is in zo'n situatie vasten een deugzaamheid. Als God iemand wil fascineren middels feesten, dan is eten de deugd waarmee men Gods voldoening verkrijgt.

De Heilige Profeet^{sa} kwam een keer in bezit van een aanzienlijk fortuin. Hij riep de Ansar – dit waren de oorspronkelijke moslims van Medina – bijeen en zei dat God hem rijkdom had geschonken en dat hij dit met hen wilde delen. Een van de Ansar zei toen: 'O, boodschapper van God. Geef wat u hebt gekregen aan de Muhajirun (de moslimmigranten in Medina). Wij bezitten reeds voldoende.'

Het lijkt er natuurlijk op dat de Ansar geld en rijkdom hebben opgeofferd voor de Muhajirun. Dit was echter geen offer in de ogen van God. De Heilige Profeet^{sa} antwoordde op de stelling van de Ansar het volgende: 'Ik wilde jullie een geldbedrag schenken namens God, maar jullie hebben geweigerd. In deze wereld krijgen jullie helemaal geen rijkdom (in materiële vorm) meer. Jullie kunnen je beloning opeisen in het hiernamaals, bij de fontein van Kauthar.'

Opvallend is dat ruim 1300 jaar nadat de Heilige Profeet^{sa} het voornoemde had gezegd, geen van de Ansar heeft geregeerd in het koninkrijk van de moslims. Gedurende deze periode werden Muhajirun de koning, slaven werden koning en zelfs knechten werden koning. Dankzij de Islam werden Rajputs, Mughals, de Pathan, de Iraniërs en Trilupianen koning, maar niet de Ansars. Mensen die hun huizen hadden vrijgemaakt voor hen die geloofden in God en Zijn boodschapper, kregen geen koninkrijk.

Het was niet zo dat deze mensen geen honger leden voor Allah, maar ze aten niet omwille van God. De Ansars waren ongetwijfeld niet bewust van hetgeen ze hadden geweigerd; zij deden dit onbewust en niet uit arrogantie. Daarom beloofde God hen dat zij in het hiernamaals hun beloning konden innen bij de fontein van Kauthar. Maar in deze wereld hebben zij geen heerschappij gehad.

Opoffering

Wanneer een inspanning wordt gedaan voor de gemeenschap, is het niet noodzakelijk dat het offer van een persoon vruchten afwerpt gedurende zijn leven. Veel mensen brengen offers zonder het zien van directe resultaten en anderen brengen offers en zien meteen resultaat. De resultaten van de gemeenschappelijke offers moeten niet beoordeelt worden op indi-

vidueel niveau. De volken die deze les leren, treffen geluk op geluk. Maar de naties die deze les vergeten, slagen nooit in hun doelstellingen.

In het begin van de oorlog tussen Duitsland en Engeland las ik in de krant dat het enig kind van een tachtigjarige vrouw was gesneuveld in de oorlog. De vrouw was een bekende in de samenleving en had een goede gestalte, dus besloot de overheid om haar te troosten. Ze ontving een brief van de Minister van Oorlog met een uitnodiging om bij hem op bezoek te komen.

Besloten werd dat de Minister van Oorlog de vrouw zelf zou vereren en het nieuws omtrent haar zoon zelf zou overbrengen. De vrouw kwam langs op het ministerie en de minister bedankte haar namens de koning. Hij zei: 'U heeft het hoogst mogelijke opgeofferd voor uw land. Alas, uw zoon, is gesneuveld in de oorlog.'

De vrouw was verdrietig en begon te trillen. Ze kon nauwelijks blijven staan en zakte bijna door haar knieën. Maar om te laten zien dat de dood van haar zoon haar niets deed, lachte ze op een hysterische doch neppe manier. 'Nou en? Mijn zoon is gestorven voor de natie en zijn land!', zei ze.

Ondanks dat de waarnemer van dit voorval een Duitse vijand was, schreef hij dat hij enkele tranen liet lopen bij het zien van de vrouw. Bedenk dat haar verdriet zo groot is dat ze nauwelijks kan blijven staan, maar zich voor de waarnemer grootmoedig deed blijken.

Dit zijn de mensen aan wie geen beloning is toegezegd in het hiernamaals. Zij geloven niet in een leven na de dood. Ze leven en trachten anderen te overtuigen dat er geen leven is na de dood. Ze brengen offers

maar krijgen niets terug. Toch brengen zij offers als het nodig is, zonder erbij na te denken. Ze vragen zich niet af of hun offer baar vruchten zal afwerpen of dat zij iets terug zullen krijgen voor hun offer. Ze weten dat het offer in landsbelang nodig is.

Men dient niet terug te kijken op zijn opoffering en zich af te vragen of het offer wel enig nut heeft gehad noch moet men zich afvragen of hij in zijn leven iets terugkrijgt voor zijn offer. Wij moeten vanuit het perspectief van Ahmadiyyat beredeneren, namelijk dat als wij geen vruchten plukken van ons offer maar ons land wel, dan is het alsof wijzelf deze vruchten hebben geplukt.

Roem

Hazrat Hakim Maulana Noor-ud-Din, Khalifat-ul-Masih I (moge Allah tevreden met hem zijn) vertelde het volgende verhaal.

Een moslimgenootschap werd gesticht en onder de leden ontstond onenigheid. Ik vroeg wat er aan de hand was. Er werd gezegd dat er onenigheid was ontstaan over wie de president moest worden. Ik stelde voor om de eerste persoon te benoemen tot president, de tweede persoon te benoemen tot ‘sadr’, de derde persoon te benoemen tot ‘murabbi’ en de vierde persoon te benoemen tot voorzitter?

Dit idee van Hazrat Hakim Maulana Noor-ud-Din^{ra} werd goed ontvangen en doorgevoerd. De persoon die tot murabbi werd benoemd kreeg te horen dat een murabbi de hoogste hiërarchie heeft en dat een sadr niets voorstelde vergeleken met een murabbi. Tegen de nieuwe sadr werd gezegd dat zijn functie de hoogste hiërarchie heeft en dat een sadr ook het meeste zichtbaar is op de werkvloer; een murabbi zit maar een beetje thuis. Tegen de nieuwe president werd gezegd dat hij de belangrijkste is in het genootschap en

dat het woord ‘sadr’ door de lokale bevolking werd gebruikt. De beste is eigenlijk de president. Tegen de laatste persoon werd gezegd dat hij de voorzitter was van het genootschap.

Iedereen was tevreden met zijn titel. Ze maakten zich geen zorgen over het functioneren van het genootschap en het enige dat ertoe deed, was dat iedereen zijn naam en respectievelijk zijn titel onderaan een brief kon zetten. Sommige mensen worden alleen lid van verenigingen en genootschappen opdat zij zulke titels verkrijgen.

God is degene die mannen tot leiders maakt. De Beloofde Messias (vrede zij met hem) schreef in zijn boeken dat hij afzonderlijk leefde en dat niemand hem kende noch dat hij bekend wilde zijn. God heeft hem gedwongen om zich tussen de mensen te begeven en gezegd dat Hij ervoor zou zorgen dat hij bekendheid verwierf.

De Gedragen Hoed

Duizenden mensen hebben de nabijheid van de Almachtige God gekregen door het volgen van de leer van de Heilige Profeet^{ra} en hebben hiervan geprofiteerd. Dit verhaal speelde zich af in het tijdperk van Hazrat Umar^{ra}.

Op een dag kreeg de Caesar last van zware hoofdpijn en ondanks vele behandelingen was hij nog niet genezen. Iemand adviseerde hem om te schrijven naar Hazrat Umar^{ra} en hem de situatie voor te leggen. Er werd gezegd dat Hazrat Umar^{ra} voor hem zou bidden en dat hij zeker zou worden genezen.

De Caesar stuurde zijn ambassadeur naar Hazrat Umar^{ra}. Hazrat Umar^{ra} dacht: ‘Dit zijn arrogante mensen. Hij zou zelf nooit zijn gekomen maar nu dat hij een probleem heeft, heeft hij zijn ambassadeur gestuurd. Als ik hem iets stuur, zou het

kunnen dat hij het niet gebruikt omdat hij het als inferieur beschouwt. Ik ga hem iets geven dat zal dienen als een zegening en tegelijkertijd zijn arrogantie zal wegnemen.’

Hazrat Umar^{ra} stuurde hem een van zijn oude hoeden. Toen de Caesar dit zag, gaf hij aan het hoed niet te willen dragen. Maar Allah wilde hem laten zien dat hij op zo’n moment alleen door de Heilige Profeet Mohammed^{sa} zegeningen kon krijgen. De hoofdpijn werd zo erg dat de Caesar de hoed alsnog opzette waarna de hoofdpijn onmiddellijk verdween. Echter, de hoofdpijn bleef terugkomen en om de zoveel tijd zat de Caesar met de hoed op.

De hoofdpijn hing samen met het feit dat de Caesar een metgezel van de Heilige Profeet^{sa} in gevangenschap had genomen. De metgezel kreeg enkel varkensvlees te eten, maar dit weigerde hij uiteraard. Toen de metgezel een aantal dagen niets had gegeten en het erop leek dat zijn dood nabij was, kreeg hij wat brood te eten. Toen hij eenmaal op kracht was, beval de Caesar om hem weer varkensvlees te voeren. De metgezel kon niet leven en ook niet sterven.

Iemand zei tegen de Caesar dat zijn hoofdpijn het gevolg was van de gevangenneming van de metgezel en de enige manier van de hoofdpijn af te komen is het vrijlaten van de metgezel en om zegeningen te vragen.

Toen hij de hoed kreeg van Hazrat Umar^{ra} en merkte dat zijn hoofdpijn wegzakte, was hij zo onder de indruk dat hij de metgezel onmiddellijk vrijliet.

Nu moet men zien dat toen de Caesar een metgezel pijn deed, Allah hem hoofdpijn gaf ter vergelding. Iemand anders adviseert de Caesar om

zegeningen te vragen aan Hazrat Umar^{ra}, die vervolgens een hoed stuurt en de hoofdpijn weggaat. Op deze manier heeft Allah de Almachtige gezorgd dat de metgezel van de Heilige Profeet^{sa} vrij werd gelaten.

De Prins

Er zijn twee soorten genoegens, persoonlijke en geërfde. Persoonlijke genoegens is een genot, maar het geërfde is niets waard totdat men er een persoonlijke ervaring aan kan koppelen.

Het geluk van een natie zit in het krijgen van beide soorten genoegens. Eén genot is dat ze een kans krijgen voor individuele opoffering en een ander genot is dat hun voorouders ook zijn gezegend met een mogelijkheid tot opoffering in de weg van God. Als een land beide soorten geluk heeft bereikt, dan is de plezier volmaakt. Als iemand ziet dat zijn ouders werden vereerd en gerespecteerd maar hijzelf wordt dat niet, wordt hij verdrietig.

Het verhaal gaat dat lang geleden een rijke dichter naar openbaar badhuis ging om te baden. Hij vroeg om een knecht om zijn lichaam te masseren. Nadat de dichter zich had uitgekleden ging hij in de jacuzzi zitten. De knecht begon hem te masseren en de dichter reciteerde een couplet van een gedicht. Toen de knecht dit hoorde, barstte hij uit in tranen en viel flauw.

De dichter riep de eigenaar van het badhuis en zei dat hij een zieke man had gestuurd om hem te masseren. De eigenaar bood zijn verontschuldiging en zei dat hij niets afwist van een eventuele ziekte. De knecht werd wakker gemaakt en aan hem werd gevraagd of hij weleens een epileptische aanval had gehad.

De knecht vroeg aan de dichter waar hij het gedicht had gehoord dat hij zojuist reciteerde. De dichter zei dat het gedicht van hem was. De dichter vertelde: 'Ik hou van dit gedicht want ik was vroeger heel arm. Op een dag kwam ik erachter dat Fadl Barmaki een zoon had gekregen. Barmaki is een minister van Haroen Ar-Rashid en zoon van minister-president Yahya Barmaki. Dichters werden uitgenodigd om deel te nemen aan een soort wedstrijd, wat inhield dat dichters een kort gedicht moesten schrijven. Ik besloot om mijn geluk te testen en schreef een paar zinnen waarmee ik vervolgens naar Barmaki ging. Ik reciteerde mijn gedicht en kreeg veel complimenten van Barmaki en zijn broers. Ze gaven me heel veel geld, veel knechten, paarden en ook kamelen. En dat niet alleen, ook kreeg ik bestek van echt zilver en dure vloerbedekking. Ik was aangenaam verrast en zei dat ik thuis niet alles kwijt kon. Tegen mij werd gezegd dat ik me geen zorgen moest maken, want de knechten hadden een groot gebouw voor me gekocht. Sinds die dag behoor ik tot de rijken. Ik reciteer dit gedicht omdat het mijn leven heeft veranderd.'

De knecht zei dat hij de zoon was voor wie het gedicht was geschreven. Hij zei dat de recitatie hem deed terugdenken aan zijn jeugd, toen hij verhalen hoorde dat zijn familie al haar rijkdom had weggegeven voor dat gedicht. 'Een vreemdeling reciteert een gedicht en de persoon voor wie het gedicht is geschreven, is hem aan het masseren in een badhuis.' Dit verhaal raakte de dichter in het hart en hij nodigde de knecht uit bij hem thuis. Hij zei: 'Deze rijkdom is mij geschonken door uw grootvader maar het is eigenlijk van u. Kom naar mijn huis en ik zal voor u zorgen als zijnde uw knecht.'

De jongen antwoorde: ‘Ik heb al genoeg vernedering meege- maakt in mijn leven. Ik wil niet nog meer worden vernederd door het geld te gebruiken dat door mijn voorouders aan u is geschonken. Mijn geheim is nu openbaar en daarom kan ik hier niet meer blijven leven. Ik zal vertrekken naar een andere plek waar niemand mij noch mijn voorouders kent.’ De jongen vertrok en sindsdien heeft niemand iets van hem vernomen.

Dit is een voorbeeld van eerbied van voorouders waar het nageslacht haar aandeel in verloor. De kinderen konden niet profiteren van deze eerbied; het werd een bron van verdriet voor de kinderen.

De Viool

Een goddelijke zag de knecht van een koning viool spelen. Hij greep de viool van achteren en brak die in twee stukken. De knecht deed zijn beklag bij de koning: ‘Vandaag heeft hij mijn viool gebroken. Morgen vernedert hij u of uw ministers.’

De koning werd boos en riep de goddelijke bij zich. De koning zat klaar met een viool naast hem. Toen de goddelijke het kasteel inkwam, pakte de koning de viool en begon die te bespelen. De goddelijke zei niets, maar keek wel geërgerd. De koning vroeg aan de goddelijke waarom hij zijn viool niet brak, aangezien hij de dag ervoor de viool van zijn knecht had kapot gemaakt.

De goddelijke zei: ‘Machtige koning, de Heilige Profeet^{sa} heeft gezegd: “Als u iets slechts ziet en u hebt de kracht om het te verbeteren, gebruik die kracht dan om verandering teweeg te brengen. Als u geen fysieke kracht hebt, probeer het dan mondeling. Als zelfs dat niet lukt, probeer dan min-

stens slecht te voelen over het voorval.” Gisteren kon ik het kwaad tegenhouden middels fysieke kracht, dus heb ik dat gedaan door de viool van uw knecht te breken. Vandaag bezit ik echter niet de fysieke kracht noch durf ik het mondeling te doen, maar ik voel me er wel slecht over.’

Ik herinner me dat een Amerikaanse dichter een interessant onderwerp beschreef in haar gedichten. Ze zei dat na haar dood als ze bij God is, de rijken tegen God zullen zeggen dat ze diamanten en parels hebben gegeven aan goede doelen. De ambtenaren zullen zeggen dat ze hun land hebben geëdiend. Ze zei: ‘Ik heb geen van deze dingen gedaan omdat ik niet de capaciteit had dit te doen. Ik heb enkel tranen gestort uit liefde voor God en deze tranen zullen naast Zijn troon liggen. Dat zal mijn cadeau zijn aan Hem. En Hij zal boven alles mijn tranen accepteren.’

Op dezelfde manier kan een moslim tranen storten aan de troon van de Almachtige. Als moslims dit kunnen doen, is dit hun ware Ied, anders is Ied niet de echte Ied.

Het Vasten

Als mensen Ied-ul-Fitr vieren, gaan ze ervan uit dat hun vasten is geaccepteerd. Ze zijn blij dat God hen de kans heeft gegeven om Hem op deze manier te aanbidden. De vraag is echter of God ons waarlijk deze kans heeft gegeven en of Hij echt onze vasten heeft geaccepteerd. Hoe weten we zeker of onze aanbidding door Hem is geaccepteerd? Sommige gebeden van ons worden ook niet geaccepteerd. Zo wordt ook het vasten van sommigen niet geaccepteerd.

Er zijn mensen die niet kunnen vasten wegens ziekte of vanwege een beperking. Er zijn ook mensen die niet vasten on-

danks dat ze geen beperking hebben. Al deze mensen vieren Ied. Mensen uit de laatste groep vieren vaker enthousiaster Ied.

Er is een bekend verhaal in ons land. Een vrouwelijke knecht werd in de ochtend wakker om te vasten maar verbrak het vasten ergens op de dag. Op een dag zei haar meesteres: 'Je wordt vroeg wakker om te eten, voor zonsopkomst, maar je vast nooit de hele dag door en breekt het vasten gedurende de dag.' De knecht antwoordde: 'Ik bid niet en ik vast ook niet. Moet ik nu ook nog een ongelovige worden door niet te eten voor zonsopkomst?'

Het lijkt erop dat dit voor haar de drie pilaren waren van de Islam: gebed, vasten en eten voor zonsopkomst tijdens de Ramadan. Volgens haar blijft een persoon moslim als hij niet bidt en niet vast, maar als er niet wordt gegeten voor zonsopkomst, maakt dit van een mens een ongelovige.

Dit is weliswaar bedoeld als een grap, maar als we erover nadenken, zien we dat heel veel mensen niet bidden en niet vasten, maar toch Ied vieren.

Duitse Preek

Er was een meisje in Frankrijk dat aanvallen kreeg. Tijdens deze aanvallen reciteerde ze gebeden in het Duits. Het meisje was Frans en beheerste de Duitse taal niet. Medici stelden de diagnose dat ze was bezeten door een geest.

Een arts hoorde van deze zaak en raakte geïnteresseerd. Hij was een neuroloog gespecialiseerd in het geheugen. Hij begon zijn zoektocht naar een oorzaak en kwam al snel te weten dat de moeder van het meisje voor een Duitse priester

werkte. Het meisje was toen 2 á 3 jaar oud. Het meisje zou in de wieg hebben gelegen terwijl de priester zijn preek gaf in het Duits. De arts vertrok naar Duitsland om de priester te vinden. Aangekomen in Duitsland kwam hij erachter dat de priester wellicht in Spanje zat. In Spanje kwam hij erachter dat de priester met pensioen was en terug was gegaan naar Duitsland. Aldaar kreeg de arts te horen dat de priester inmiddels was overleden.

De arts staakte zijn zoektocht niet en zocht de familie van de priester op. Hij vroeg hen om alle documenten en papierwerk van de priester. Toen de arts de documenten doornam, kwam hij hetzelfde gebed tegen dat het meisje reciteerde tijdens haar aanval.

We zien hier dat de paar woorden van het gebed zijn opgeslagen in het geheugen van het meisje door Allah de Almachtige. Dit is ook de reden dat de Heilige Profeet^{aa} heeft gezegd dat als een kind wordt geboren in het huis van een moslim, de ouders onmiddellijk het gebed in het oor moet fluisteren.

Europese geleerden hebben ontdekt dat oude informatie lang blijft opgeslagen in de hersenen, terwijl de Heilige Profeet^{aa} dit reeds 1400 jaar geleden al had gezegd.

De Nietsnutten

De gewoonte om niks te doen zorgt voor problemen. Voorbeelden van inactiviteit in verschillende landen geeft het karakter van dat land weer. Het volgende verhaal is hieromtrent.

Een politieagent liep over straat en hoorde opeens iemand roepen: 'Politie! Kom even hier. Schiet op! Er moet een belangrijke klus worden geklaard.' De politieagent ging naar

een belangrijke afspraak en het geroep kwam van ongeveer 60 meter bij hem vandaan. De agent ging er naartoe en zag dat twee mannen op de grond lagen. Een van hen zei: 'Pak alstublieft de bes van mijn borst en doe die in mijn mond.'

De agent werd woedend en zei: 'Jullie zijn gek! Ik was onderweg naar een belangrijke afspraak en jij roept me helemaal hier naartoe voor dit? Je handen werken prima en je hebt verder geen beperkingen. Het slaat nergens op dat je me van zo ver roept om je te helpen met dit.' De andere man luisterde mee en zei tegen de agent: 'Waarom bent u hier zo boos over? Deze persoon is gewoon nutteloos en er is niets dat we kunnen doen om dat te veranderen. Afgelopen nacht heeft een hond de hele nacht mijn gezicht gelikt en deze man is zo lui dat hij de hond niet eens heeft weggejaagd.'

In dit voorbeeld is een geval van luiheid aangetoond in een Indiaas subcontinent. Dit soort mensen zijn ongetwijfeld aanwezig in ieder land, maar zij die actief zijn, zijn ook lui. Ik heb aangegeven dat bouwvakkers die stenen verplaatsen de stenen behandelen als eieren. De mannen zijn heel kalm als ze de stenen oppakken en neerleggen. Na een tijdje zeggen ze: 'Laten we een pauze nemen om waterpijp te roken.'

De Slijpschijf

Intellect en kennis zijn verschillende dingen. Veel kennis bezitten is goed maar die kennis is waardeloos zonder enig intellect.

Er was eens een koning die vroeg om de beste astroloog van zijn koninkrijk. De koning plaatste zijn zoon onder de voogdij van de astroloog zodat hij de zoon kon scholen. Nadat de astroloog het kind alles had bijgebracht omtrent astrologie, gingen ze samen terug naar de koning.

De astroloog zei: ‘Uwe Majesteit! Ik heb het kind alles geleerd wat er te leren valt over astrologie. Als u wilt kunt u een toets afnemen.’

De koning haalde de diamant van zijn ring af en verstopte die in een van zijn handen. Hij vroeg aan zijn zoon om zijn kennis van astrologie te gebruiken en aan te geven wat er in zijn hand zit. De zoon berekende het een en ander en gaf aan dat de koning een slijpschijf van een molen in zijn hand had.

De koning keek naar de astroloog en vroeg: ‘Wat heb je hem geleerd?’ De astroloog antwoordde: ‘Mijnheer, de slijpschijf van een molen is gemaakt van steen en een diamant is ook gemaakt van steen. De kennis die ik heb overgedragen is correct, maar ik kan er niets aan doen dat uw zoon niet het intellect heeft om te beseffen dat een slijpschijf niet in uw hand zou passen.’

Het volgende verhaal is een grap die ik heb gehoord van Hazrat Maulana Noor-ud-Din^{ra}.

De ouderen van een dorp stuurden een jongen naar een ander land om medicijnen te studeren. In hun eigen dorp hadden ze namelijk geen geneeskundige. Ze wilden dat het kind ging studeren zodat hij bij terugkomst de mensen zijn eigen dorp kon helpen.

De jongen kwam aan in een ander dorp waar hij naar een bekende geneeskundige ging. ‘De ouderen van mijn dorp hebben me hier naartoe gestuurd om medicijnen te studeren, omdat we thuis geen arts hebben.’, zei hij. De arts vond dat prijzenswaardig en zei tegen de jongen dat ‘het geweldig is dat je op deze manier mensen wil helpen en je dorp wilt dien-

en? Hij nodigde de jongen uit om bij hem te blijven en alles te leren over medicijnen.

De jongen trok in bij de arts en ging de volgende dag mee op thuisbezoek bij een patiënt. De arts controleerde de pols en andere algemene dingen. Gedurende de controle vroeg de arts aan de patiënt of hij toevallig bonen had gegeten. De patiënt antwoordde bevestigend, waarop de arts zei: 'Uw maag kan niet hard voedsel verteren, daarom moet u oppassen met dit soort dingen.' De arts schreef een recept uit voor medicijnen en keerde samen met de jongen terug naar huis. Bij terugkomst vroeg de jongen toestemming om terug te keren naar zijn dorp. De arts reageerde verbaasd: 'Nu al? Maar je bent hier naartoe gekomen om medicijnen te studeren. Ik heb je nog geen lessen gegeven. Van waar heb jij gestudeerd?' De jongen antwoordde: 'Intelligente mensen hebben geen lessen nodig. Bij genade van God ben ik intelligent en heb ik geleerd wat er te leren valt omtrent medicijnen.' De arts probeerde de jongen tegen te houden, maar de jongen was vastberaden en keerde terug naar zijn dorp. Aldaar was men verbaasd hem zo snel terug te zien. De jongen zei 'dat het niet zo moeilijk is voor een intelligent persoon om medicijnen te leren'.

Een korte tijd later werd een rijke man erg ziek en de jongen werd geroepen om een diagnose te stellen. De jongen controleerde de pols en de overige algemene zaken en uiteindelijk vroeg hij: 'U bent een rijke man. Hoe verteert u zulke dingen? Waarom hebt u paardenteugels gegeten?' De patiënt was verbaasd en vroeg aan de jongen waarom hij zulke achterlijke vragen stelde. De jongen zei: 'Het maakt niet uit wat u denkt. U hebt paardenteugels gegeten en daarmee is het klaar!' De knechten van de patiënt zagen dat de jongen ver-

velend deed en begonnen hem te slaan, maar de jongen week niet af van zijn diagnose.

Uiteindelijk werd de jongen gevraagd om zijn diagnose toe te lichten. De jongen motiveerde zijn diagnose als volgt: ‘De arts van wie ik geneeskunde heb geleerd, verrichte dezelfde stappen. Ik keek nauwkeurig naar de verrichte handelingen van de arts. Ik zag dat hij rondkeek in de kamer van de patiënt en onder zijn bed wat bonen vond. Hieruit trok hij de conclusie dat de patiënt bonen had gegeten en dat die bonen hem ziek hebben gemaakt. De patiënt gaf toe dat hij bonen had gegeten en ik begreep meteen dat je bij een patiënt altijd onder zijn bed moet kijken. Wat er ook onder het bed ligt, heeft de patiënt gegeten en heeft hem ziek gemaakt. Toen ik hier naartoe kwam, keek ik onder het bed en ik zag dat er paardenteugels lagen. Hieruit concludeerde ik dat de patiënt paardenteugels had gegeten en daardoor ziek was geworden.’

De jongen verwarde intelligentie met domheid.

Wijsheid

Wat er ook in de hemelen en in de aarde is, verheerlijkt Hem.

Iedere atoom in de wereld is getuige van het feit dat er geen bezwaar bestaat tegen hetgeen Hij doet. Hoewel sommige dingen in beginsel verwerpelijk kunnen lijken, is dit slechts een oppervlakkige kijk. Als men verder gaat kijken en onderzoeken, is te zien dat elke actie van Allah de Almachtige onberispelijk is en is gevuld met wijsheid.

Het verhaal gaat dat een stevige persoon naar een boomgaard ging. Hij zag een mangoboom waaraan een mango hing aan een stevige tak. Ook zag hij een pompoen hangen aan een dunne en fragile tak. Hij dacht bij zichzelf: ‘Ondanks

dat mensen zeggen dat Allah de Almachtige Wijs is, zie ik geen wijsheid in het hangen van een klein fruit aan een grote boom en het hangen van een grote zware pompoen aan een dun takje'. Hierna ging hij liggen onder diezelfde boom en viel in slaap. Plotseling viel de mango op zijn hoofd en schrok hij wakker. De man stond op en zei: 'O God, vergeef me. Ik begrijp Uw wijsheid nu. Als de pompoen op mijn hoofd was gevallen, zou ik zijn gestorven.'